

Dilluns

Tot a fer punyetes?

Antoni Dalmases

P

ataplif! Pataplaf! Pum! Patapum! Amb quatre mastegots, s'ha acabat la història. O, almenys, una part de la història, que no sabem pas si continuarà aviat o més tard. El greu de les plantofades no és, només, haver-nos quedat sense títols, sinó haver perdut els criteris i els conceptes, tenir la sensació que, com a poble escollit, ens toca una nova travessa del desert. Se n'ha anat tot a fer punyetes? Calma, intentem el raonament que cal en moments difícils com aquest i els que sembla que vénen.

El futbol és matèria inexacta, atzarosa, diversa, i, per això, opinable, tan humana com la vida. Tothom té, assegut davant del televisor o al seu lloc de la grada, l'alineació clara, la trajectòria de la passada ben precisa i la cama més llarga que el davanter que no arriba a la rematada de gol.

La majoria d'afecionats, però, ens trobem desprovistos de les possibilitats reals per exercir la nostra saviesa tècnica i ens hem de conformar a ser entrenadors en somnis o en desitjos airats, expressats amb cridòria furibunda des de la cadira o amb el comentari posterior i atropellat del partit, a la sortida del camp, amb posat divers segons el resultat, que es mostra ja com l'única realitat inamovible. Nosaltres només patim i, a sobre, paguem, que ja és ben bèstia.

Per aquests motius, i perquè tots portem a dins un concepte clar del que hauria de ser i com hauria de ser el futbol, no podem conformar-nos a restar a mercè dels criteris imprecisos, ben sovint incomprensibles o baixos de sostre, que porten les anomenades Juntes Directives d'un club a canviar el regidor del joc, el director de l'equip, el cervell, l'estrateg, l'entrenador, vaja, que és la persona que decideix si hem d'avorrir-nos de manera rotunda una tarda darrere l'altra o bé si, veient jugar l'equip, ens aproparem al nirvana, sentint-nos una mica més a prop del concepte celestial de la felicitat, intangible i inexplicable per la via material. I ens pregun-

tem, perplexos, tot escoltant els suposats raonaments dels Directius: per què el poder sol estar sempre a mans dels més ineptes?

La pregunta, que ratlla la metafísica, no és banal, hores d'ara. Intenten, inútilment, respondre-la dia rere dia a les pàgines dels diaris i a les televisions, amb la gesticulació buida més pròpia dels pobres polítics que de les persones enraonades. I en un intent estrambòtic, ratllant el patetisme més ridícul, ha maldat, abans de córrer davant dels nostres ulls una cortina de roba anglesa ben tupida, per explicar-nos els motius religioso-morals-íntims-económico-pseudo-inconfessables pels quals s'han vist forçats, diuen, a fer saltar un entrenador que tenia un concepte del futbol que, no tan sols ens permetia entrar, un dia sí i l'altre també, en el nostre entusiasta joc d'hipòtesis contradictòries, sinó, que, a més, ens feia anar de la perplexitat a l'alegria, dibuixant cercles que passaven per unes dosis no menors de cabreig, a una velocitat mai vista, per aquests verals.

Oh, (i, poca broma!) vèiem gols i jugades que esborronaven d'emoció! I encara, entre atzagaiada i atzagaiada, ben sovint expressada en un llenguatge tan pintoresc com incomprensible, descobríem que un minyó barbamec de Sabadell i son germà duien espurnes de màgia sàvia a la punta de la bota, entre altres marrecs, més o menys pelats, que apareixien a la impensada del segon equip per convertir un diumenge insuls en memorable.

El món, ja se sap, és ple de mentiders i cretins que no fan més que donar disgustos. ¿Qui ha mentit més, en aquest trist afer, que sembla condemnar-nos, potser per més d'un any!, al trist vell disegni primitiu de "patada i a córrer" del 4-4-2?

És clar que, amb el concepte barroer i mesquí que tenen del món, aquests dirigents que han pres la decisió són capaços de dir que ells ofereixen un producte i el client, en aquest cas l'afecionat (nosaltres) pot comprar-lo o no. Però, arribats aquí, si diuen això, la cosa ja els

MONTESINOS

Recordi... per Catifes - Banderes
Tapisseria - Cortinatges
Moquetes - Cobrellits

Gràcia, 18 • Tel. 725 43 08 • SABADELL

JA COMERCIAL
ALEMANY
CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA i FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

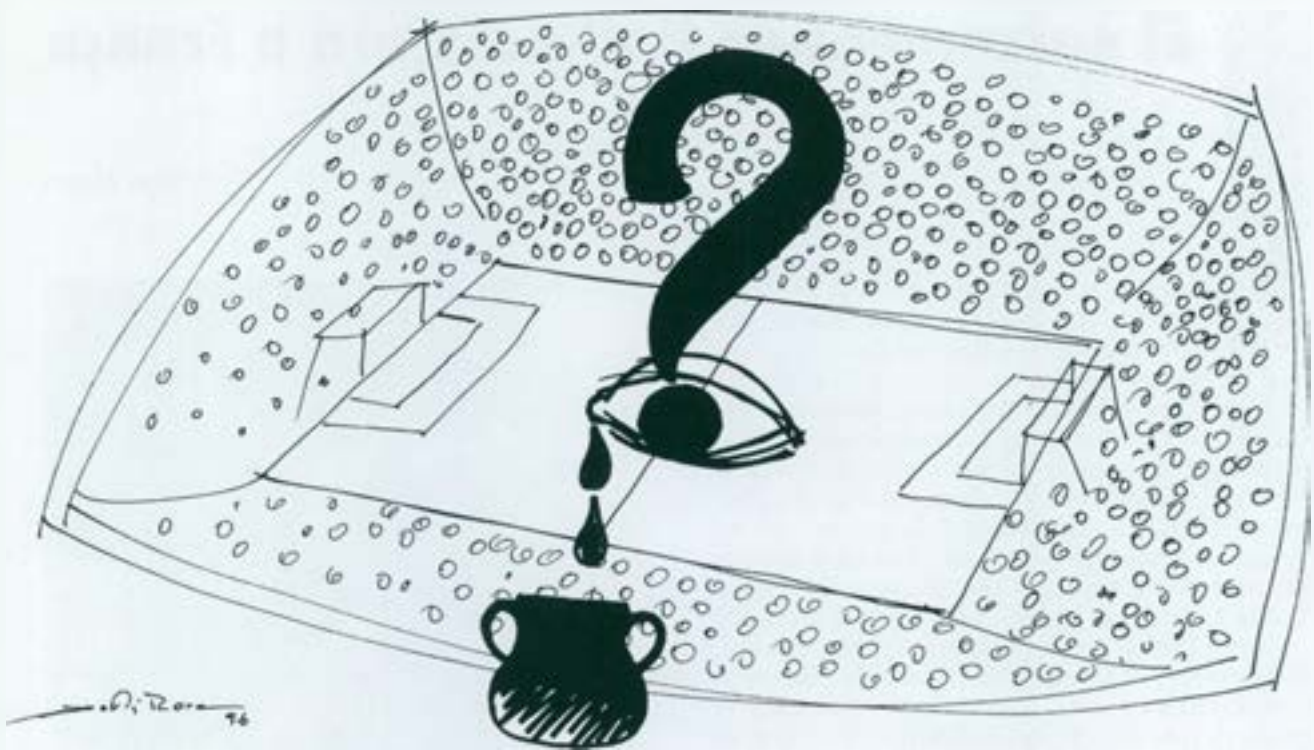

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 725 63 95 • SABADELL

GESTORIA ADMINISTRATIVA
ASSESSORIA FISCAL

Codina

ADVOCAT CIRERA, 32 BAIXOS
TELS. 7259322 • 7259532 • 7259721 • 7260164
08201 SABADELL

convertiria en reus de presó, com a mínim. Perquè haurien de saber que un hom (i "una don" també, que deia aquell) no es fa d'un equip perquè dóna més espectacle que l'altre. El seguidor d'un equip –ells potser no ho entendran, és clar– no es fa, simplement: és. I s'és d'aquell equip, de la mateixa manera que s'és ros o castany de cabells, baixet o propens a la melancolia. Són coses que no es trien.

Arribats aquí, en una situació tan desagradable, la ment no pot evitar embotir-se de preguntes que s'encadenen fins deixar-nos sense respiració i ens porten per camins obscurs de sortides ingrates.

¿Què es pot fer, quan et canvien el sentit de l'"essència"? Passar uns mesos o anys de clausura, en silenci absolut? Aclucar els ulls i mirar de resquitllada els resultats? Provar de veure algun resum de partit per televisió i, posant-hi voluntat, mirar de fer que t'agradi? És ben magre, aquest futur.

¿I si el món, que és boig, (no és una afirmació exagerada: les demostracions es repeteixen a cada segon) fes que aquest sistema funcionés, ara? ¿Hem de desitjar, que pel mètode rupestre de l'escola anglo-clementina, rebatejada "fúria española" (sants del cell!), el nostre equip guanyi i ens avorreixi, o bé és preferible que perdi per retrobar el nord del bon joc?

Arribats aquí, qualsevol humà d'intel·ligència mitjana no té cap altre camí que anar directe a l'aspirina. Com es pot desitjar la derrota pròpia? És un joc bèstia, de tan subtil, més aviat propi d'allò que, amb criteri discutible, solen anomenar "alta política". I que ens pot portar,

en un mal moment, a engegar-ho tot i tothom a fer punyetes, nosaltres també.

El seguidor (l'autèntic, no la bèstia energumènica i fonamentalista que esguella brandant pals o punys) és persona d'ancestral paciència, que es caracteritza per un hàbil sentit de la prudència tornat en pessimisme irònic. Els triomfalismes mai no ens han provat, som gent donada a l'escepticisme, que ara haurem d'afinar i posar en pràctica sovint. Es tractarà, segurament, d'aplaudir suaument, com al Liceu, amb displicència, els gols fets amb melés, les galopades folles i desmanegades. I si, per un miracle imprevisible, algun dels nois deixa anar una passada d'estilista, una trena precisa, es tractarà de posar-se dret i cridar un "bravo!" unànim i instantani, en honor dels bons temps.

No tot ha de ser dolent, però. Potser ara veurem tirar els córners com s'han de tirar i farem algun gol i tot, que fa dies que els córners no ens servien per a res. Ja hi havíem jugat, així, fa uns anys. Fou aleshores que les figures es deien Perico Alonso, Víctor, Clos, Calderer i etcètera. I també s'havia guanyat alguna cosa. Qui sap si l'anglès en portarà un de ros que faci passades de cinquanta metres? Seria l'única manera, em penso.

En tornar del camp, acabats els partits, però, encara ens resten els vídeos del "dream team". I la pacient esperança, perquè, si en aquest món tot és finit, el 4-4-2 caducarà aviat.